leſt pärriſes kätte antama nink temma nimme päle kirjutetama. Kolmandal talwiste pühhal pand mees hobbeſe ette nink läts lina pole minnema. Neljandal pühhal eñne keſkpäiwa ſaije temma pärrale nink aije hobbeſe ökwa ſõbra wärraja ette. Wärraj olli kiñni. Temma keůt hobbeſe tulba kůlge, wõt wõijoläñniko kätte nink läts eſſi perremeeſt otsma. Podi us olli kiñni, ent ſureſt läwweſt päſſi temma ſõbra mannu ſisſe. Kui ta tarre tulli nink omma kosti läwwe körwale mahha pand, aste lina ſõbber tälle wasta nink ůttel: „Terre, terre, wanna ſõbber! Tul„lit ka ůlle mitma ao miñno kaema!“ — „„Ja, „„Eſſandakene, mul olli weidikeſe asja teijega. „„Olge ni hä nink wõtke wasta.““ — „Olle terwe, „ſõbber, kige hä eeſt.“ — „„Ma palles nůůd ka „„omma rahha kätte ſaija. Aig om täůs, nink „„mul om rahha herrale massa.““ — „Täämba „ei olle mul joht wõimalik. Ent nelja näddali pär„raſt, ſis tulle jälle lina. Seni ma panne rahha „walmis.“ Mees wõt tedda ůmbre põlwe kiñni, kuñmard weel kõrra nink pallel: „Andke iks, Eſ„ſandakene, täämba kätte. Ma olle ſeſamma pär„raſt tůkki maad tulnu nink omma aigo wiitnu.“ — „„Kulla ſõbber, eila ma massi kůñme tuhhat höbbe„„ruublit wilja-rahha wälja. Nůůd olle ma ot„„ſani paljas. Ent nelja näddali pärraſt, ſis om „„jälle ni paljo koggonu, et ſulle ka wõi massa.““ Kui kůllamees nelja näddali pärraſt jälle rahha pärra lina tulli, ſis olli ſõbra maja podiga jo töiſe mehhe käen. Wõlla pärraſt olli kiik temma hä ärramůdu, nink temma eſſi, paljas riſutu, kawwedahe allewe taggaotſa ärralăñnu nink olli ſääl weikeſen kambren emmandaga nink lastega korterin. Kui meije tallomees tedda ſäält ſure waiwaga kätte ſaije, ſis tuñniſt ſõbber tälle ſilmawega: „Ja, ſõbber, „mulle johto ſuur õñnetus. Ma oſtſi wõera rah-

„haga nink ſure hiñnaga wilja kokko, nink kui ma „nakſi můma, läts wilja-hind äkkitſelt oddawas. „Wõlglaſe tulliwa kokko, tahtſiwa omma rahha kät„teſaija, ni kui ſinna parhillake, es kañnata ſugguke, „nink kui minna es jõwwa massa, ſis töſtſiwa nem„ma kaibuſt kohto een mo päle. Kohhus pand mo „podi nink muud hääd kiñnituſe alla, möije kiik „ärra, nink jaggas ſaki wõlglaſile. Wõlglaſe nur„riſiwa weel päleke, et nemma omma rahha täw„weste kätte es ſa, ent mõnne, nimmelt no, kel kirja „es olle ůllesnäůta, jäiwa otſani ilma. Armas ſõb„ber, ſa ei ſa ka tengagi kätte, ſeſt et ſul ka ei olle „wõlla-kirja. Ma masſas ſulle hämelega, ſa ollit „iks hä ſõbber mul, ent mes tetta, kui ei olle. Rot „om pankrot.“ Tallomees läts ütte tutwa kohtoſakſa mannu pärra-kullema, nink ſe ůttel ka: „Rot „om pankrot. Temmaſt ei ſa kelleke ennamb „masjat.“

Meije tallomees es hoija kůl omma punda rättikun ehk mõtſan kiwwi al, ni kui töine, enge temma kauples kůl temmaga, nink pand ſedda rendi päle wälja; ent temma es mõista õiget wahhet tetta, es tija omma rahha ſiñna panda, koſt temma tedda olles terwelt kätte ſanu nink parrajat kaſwu-rahha ehk renti weel pälegi. Kui ůts tark mees olles 500 höbbe-ruublit kůmnes ajastajas rent-rendi päle wäljapandnn, ſe olles 704 ruubl. 67 teng. höbbe-rahha taggaſi ſanu, — ent temma olli rummal, nink es ſa ſepärraſt tengagi taggaſi.

Kes ommaſt rahhaſt, mes täl ello ůllespiddamiſes ei olle waja, nink mes temma ſepärraſt wõip ärrale paña, tahhap hääd kaswu ſaija, peap ſedda ſäratſe mehhe kätte kaſwu päle ehk rendi päle andma, ke õige töttelik nink ni rikkas om, et ůtſik õñnetus tedda ei wõi waeſes tetta. Ent ſäraſt meeſt ei olle ilma pääl. Se kige rikkamb wõip ka waeſes jäda;